Ч. 266. Второк 10 грудня (27 падолиста) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостивах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Антипольскі предложеня в прускім соймі. — Смерть короля Швециї Оскара II. — З сербскої скупштини.

На послїднім засїданю військової комісиї представив ся новий міністер краєвої оборони Ґеорґі. Дякуючи за привитане запевнив він, що з цїлою прихильностию і щиростию буде все відносити ся до всїх партий і старати ся погодити інтереси людности з потребами армії.

Підчас дискусиї над роздїлом рефератів репрезентант правительства, відповідаючи на питане пос. Шумаєра, заявив, що міністерство тепер занятє виробленєм проєкту закона в справі признаня запомог для родин резервістів, покликаних на військові вправи.

Дня 5 с. м. відбуло ся коротке засїданє леґітимацийної комісиї. По рефераті п. Ельдерша (с. д.) в справі мандату п. Ганніха (с. д.) забрав голос пос. Дияманд, кладучи внесенє, щоби попросити п. Чайковского, референта вибору п. Колішера в Коломиї, що би він постарав ся о зареквіроване судових актів про два випадки впливаня на вибори, що до яких веде ся справа в коломийскім судї.

Шкільна комісия українського клюбу мала засїдане в суботу, 30 падолиста с. р. під проводом голови проф. Колесси. Предметом кількагодинних оживлених нарад були: 1) справа університетских постулятів, 2) справи з обсягу середного і народного шкільництва, 3) справа державних підмог для Товариства педаґоґічного і Наукового Товариства ім. Шевченка. В усїх справах ухвалено поробити в порозуміню з президиєю клюбу енерґічні заходи у відповідних чинників.

Берлиньский Lokal Anzeiger доносить, що рада прускиx міністрів не згодила ся на внесенє консерватистів, аби предложений правительством проєкт закона про вивласнене був в той спосіб змінений, щоби становив виїмковий закон, направлений виключно против Поляків і аби в нїм було ясно сказано, що можна вивласнювати лише польскі маєтности, а не можна того закона примінювати до нїмецких посїлостий. Супротив того здаєть ся, що той проєкт упаде в комісиї, бо часть консерватистів не буде за ним голосувати.

Вчера о 9 години рано номер в Штокгольмі король Швециї, Оскар II. Фридрих, уроджений 21 сїчня 1829 року, яко син короля Оскара I. Помершиий король Оскар був четвертим з черги королем Швециї з династиї Бернадотте. Першим королем з тої династиї був дїд єго Кароль XIV., первістно Жан Бернадотте, уроджений в р. 1783 в полудневій Франциї, померший 8 марта 1844 в Штокгольмі. Кароль XIV. походив з міщаньскої родини француской і був сином адвоката в По. В р. 1780 вступив яко охотник до французского войска і в часї вибуху революциї був фельдфебелем; однако борючи ся з відзначенєм в революцийній армії, здобув вже в році 1794 степень ґенерала. В р. 1798 був іменований міністром війни републиканьского правительства. В р. 1798 оженив ся з Евгенією Клярі, дочкою марсильского купця, внаслїдок чого став шурином Йосифа Бонапартого. В р. 1805 Наполеон іменував єго князем Понтекорво. У війнї з Прусаками відзначив ся як знаменитий вожд. По заключеню мира доводив армією полишеною в північній Нїмеччинї і на тім становищи з'умів придбати собі прихильність населеня. Людяне поведене з бранцями шведскими в часї занятя Поморя шведского Французами придбало єму симпатиї Швеции. Тому коли адоптований бездітним королем Швециї, Каролем XIII, кн. гольштиньско-авґустенбурский, Кароль Август, помер, вибрали Шведи 1810 року Бернадотта наслїдником престола, а король Кароль XIII. приймив єго за сина. Яко король шведский показав ся невдячним для Наполеона, бо прилучив ся до єго ворогів в р. 1813. По єго

Смертенний страх.

(З французского).

Мала комната в партері з своїми грубими мурами і рядами тяжких зелїзних шаф вздовж стїн робить вражінє вязницї. На середині стоїть малий стіл, накритий зеленим сукном, котре звисає аж до самої землі; на столї видко порцеляновий каламар, коло него списане перо, котре через цїлий день записувало чеки і депозити, котрі тепер спочивають за зелїзними дверми огнетревалих шаф.

В банку в сю нічну пору так тихо як в могилї; лиш із нїколи не втихаючих улиць величезного міста доходить до сего місця якийсь невиразний шум. Аж ось хтось іде, чути, як ключ обкручує ся в замку, двері отвирають ся і являє ся сторож з лїхтарнею в руцї; підносить лїхтарню, розглядає ся довкола і виходить знову. Луснув дверми, замкнув на ключ, гомін єго кроків завмер десь далеко і зробило ся знову тихо і темно, як було перед тим.

Минає якась хвиля, відтак висуває ся щось з під стола і піднимає ся стать якогось мужчини.

Чоловік той стоїть і не рушає ся, лиш надслухує. По хвили запалює сїрничок, відтак іде сьміло до стїни, покрутив за головку і засьвітило ся електричне сьвітло. Він знає дуже добре, що крізь щільно замкнені зелїзні віконницї не видко сьвітла знадворку. Тепер вертає він назад до стола, нахиляє ся, підносить з під него торбу уживану на акти, кладе єї на зелене сукно і виймає з неї якийсь подовгастий цилїндровий пакет і ставить єго в кутї. Відтак виймає цїлу вязанку витрихів і відчіпає від них малесенькі ножиці. В найблизшій зараз хвили перетяв дріт, котрий сполучав двері від касових шаф зі зрадливим приладом до дзвоненя.

Поволи приступає той чоловік до одної із шаф, бо тепер не має вже причини спішити ся. Без попередних надаремних заходів всуває він один із своїх приладів в замок і тихенько отвирають ся двері, розкриваючи перед ним скарби, які ще перед хвилькою берегли.

Руки того чоловіка сунуть ся в шафу і висувають ся звідтам знову повні паперів, котрі він ховає до тої торби на акти, аж остаточно вже нїчо не може влїзти ся до неї. Тепер приходить черга на кишенї в єго одїню, котрі видко умисно в тій цїли пороблені, бо здає ся, як би були бездонні. Мимо того они наповняють ся борзо і дїло скінчене. Лиш золото уставлене купками через цїлу довготу і ширину одної дошки, мов вояки в рядах, лишає ся, бо оно за тяжке.

Він замикає двері, витягає годинник, глипнув на него та іде відтак до того кута, де поставив той подовгастий валковатий прилад. Виймає з него якусь мідяну капслю, котру кладе осторожно на землю, з обави, що сполучений з нею механізм міг би легеньким ударом запалити перед часом твориво вибухове, яким капсля наповнена. Треба ще трохи заждати, аж сторож піде на вечерю і тодї буде можна вийти. А то треба буде іти через богато крутих коритарів, котрі він однак добре знає, аж на подвірє, з котрого вже дуже легко видобути ся на улицю, не стягаючи на себе нїякого підозрїня.

Сїдає собі коло стола, щоби в дусї повторити ті поученя, які єму дав той, що єго сюди післав. Годинниковий прилад в мідянім цилїндрі мав він аж в тій хвили натягнути, коли мав виходити; десять мінут було єму назначено, щоби міг сховати ся в безпечне місце; відтак мав настати вибух і засипати румовищем всякі слїди вчинку, який єго від разу зробив богачем, хоч він мусів подїлити ся добичею з духовними виновниками того рабунку.

Єго око впало на мідяний цилїндер, віддалений ледви на два кроки від него. Хто би то сподївав ся по такій невинній річи, що треба лиш накрутити пружину, котра розкручуючись порушає механізм, котрий по упливі кількох мінут розібє скляну рурку і через то спричинить вибух. Він вже видить перед своїми очима, як то збігає ся величезна товпа перепуджених людий, підчас коли він далеко від сего місця загального заколоту зовсїм безпечний зі своїми скарбами... і він усьміхає ся.

Мимоволї сягнув рукою до кишенї, чи єсть там ще ключ, що отворив єму двері до сеї комнати, при котрих замок, як він то добре знає, так штучно зроблений, що не годен би отворити єго нїяким витрихом. Але ключ єсть, він має єго в пальцях. Той малесенький кусник металю поміг єму прийти в посїдане тих мі-

смерти вступив на престол син его Оскар I., а по Оскарі его син Кароль XIV. Коли той помер в р. 1872 бездітно, обняв по нім престол брат его Оскар II., що в молодости посьвятив ся був маринарці, відбув совістно науки і видав навіть кілька фахових творів про маринарку. В своїм краю був дуже люблений, яко приступний для кождого і спішачий кождому з своїх підданих з помочию. Королївска палата стояла все для кождого отвором. Працював богато на поли історичнім і лїтературнім. Видав ряд історичних моноґрафій з істориї Швеции, а також кілька томиків поезий лїричних і драматичних. Его пановане, котре перейшло спокійно, заколотив в послїдних лїтах спір з Норвеґією. В тім спорі король Оскар показав ся яко дуже благородний чоловік, а не хотячи допускати до війни і до проливу крови, згодив ся на відлучене Норвеґії від Швеции і утворене з Норвеґії окремого королївства. Від кількох лїт нездужав, а послїдна недуга зробила конець его житю. Престол по нім обійме син его Густав Адольф, уроджений в роцї 1858.

В Штокгольмі відбуло ся вчера в полудне засїдане ради державної, на котрім новий король зложив присягу на конституцию. Відтак зложили князї в руки короля присягу вірности. Міністри віддали новому королеви свої теки до розпорядимости; король просив їх, аби полишили ся в урядї, по чім міністри зложили присягу вірности. Король прибрав імя Густава V.

В четвер зібрала ся на ново сербска скупштина. Засїдане почало ся протестом, який зложив пос. Л. Стоянович іменем молодорадикалів. „Тепер — говорив він — найлїпше видно, як нещирою був викрут правительства, що оно мусить відрочити скупштину задля переговорів з Австро-Угорщиною. Перед 7 тиждями не могло правительство працювати в купштині через ті переговори, але наради стали можливі нинї, коли як раз ті переговори немов то веде ся, коли ізза них нема в палаті міністра скарбу. Правительство потребувало 46 днів перерви не задля торговельних переговорів, але на те, щоби переперти своїх кандидатів при громадских виборах, так як виборолo собі послів та що би на деякий час пересунути відповідь на інтерпеляцию в справі мордів, практикованих в префектурі поліциї. Теорию, що правительство за пізнїйшою санкцією скупштини може нарушувати закони та що для опозициї є коли і кулї, примінено в цїлости при громадских виборах. Тимчасом народ боронить своїх прав, а через те облито вибори в кількох місцевостях кровю. Кроваве правительство, до якого нинї належить ще один убийник як міністер, не могло поступити инакше. Правительство, яке безкарно пропустило убите посла шаблями серед улиць Білгороду, що викликало мордоване робітників, стрілянє до студентів і морди в префектурі поліциї, мусїло також при виборах пролити кров вільних горожан. В тій справі внесемо незабаром інтерпеляцию. Нинї, коли збирає ся скупштина, підношу против сего іменем молодорадикальної партиї протест". По тій заяві залунали на молодорадикальних лавках оклики: „Проч з правительственними анархістами!" Засїдане покінчило ся відчитанем трох інтерпеляций в справі братів Новаковичів, яких замордовано в білгородскій поліцийній префектурі та заявою міністра справ внутрішних, що на інтерпеляцию ту відповість дня 9 с. м.

Новинки.

Львів, дня 9-го грудня 1907.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлї іменував старшого управителя почтового. Кар. Пахінґера у Львові директором каси дирекциї почт у Львові. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстів: Руд. Паткевича в Лопатині, Ів. Шпрінґера в Збаражи, Алекс. Чепелевского в Перемишлянх, Ів. Сохацкого в Борщеві, Ґершона Аппенцеллера в Косові, Ів. Козачка в Бережанах, Йос. Кузілека в Дрогобичи, Оскара vel Озера Юнґа в Жовкві, Ст. Буковского в Бірчи, Кар. Бохенка в Збаражи, Ів. Каляра в Дрогобичи, Леоп. Вальцера в Коломиї, Волод. Ратайского в Буську, Алекс. Лабеньского в Зборові і Фел. Ґоломбка в Сколю офіциялами канцеляриийними в X кл. ранґи з полишенем в дотеперішних місцях службових; — іменував канцелїстами вахмайстрів жандармериї і підофіцирів рахункових: Едм. Млота для Олеска, Самуїла Фішера для Снятина, Фр. Блїхарчика для Снятина, Григ. Луцишина для Белза, Генр. Германа для Радехова, Льва Затирку для Обертина.

— **Поворот еміґрантів.** Як звістно, наслїдком великої економічної кризи в північнїм Америцї сотки тисяч европейских пришельців лишились без роботи і ратуючись перед голодовою смертию, вертають тепер до дому. Які маси галицких і угорских робітників ідуть приміром через Нїмеччину, видко з того, що доносять з одної надграничної стациї Боґумін (Одерберґ). Між годиною 7 вечером а 2 в ночи прибуло оногдї в 5 специяльних поїздах 3.900 людий, що вертають в свояси з Америки. На двірци не було місця, тому половина мусїла провести ніч на дворі. Великі трудности справляло уміщене пакунків, бо еміґранти мали около 1000 великих куфрів і 5.000 менших клунків. Настала така метушня, що порядок мусїла робити жандармерия. По пятьох годинах еміґрантів витранспортовано дальше 4 поїздами. В днях 8, 9 і 10 с. м. дожидають нових партий повертаючих еміґрантів. З днем 9 с. м. буде віддана в Боґуминї велика галя для еміґрантів до публичного ужитку. До Бреми приїхало оногди 18.000 еміґрантів з Америки.

— **О напад на родину сьвященика.** Перед судом присяжних в Тернополи розпочала ся розправа против Ілька Кузьми, котрий в ночи з 6 на 7 жовтня с. р. на дорозї межи Красним а Кокошинцями напав на родину о. Ксьонжека з Кокошинець, а стріляючи з револьвера позбавив житя Мирославу Ксьонжек, наймолодшу доньку о. Ксьонжека і зранив жену сьвященика Марию в лїве рамя, а старшу доньку 17-лїтну Олену в праве удо. До розправи покликано 11 сьвідків і 2 лїкарів знатоків, дра Топольницкого і Люстіґа з Тернополя. Ілько Кузьма служив у о. Ксьонжека в Кокошинцях, котрий часто напоминав его і сварив за недбалість і лїнь в службі, а що він був вже кілька разів караний за крадіж і т. п. та покидав самовільно службу, а відтак вертав назад, о. Ксьонжек картав его за то сгрого. Ілько хотів отже зімстити ся а не могучи доконати того на особі сьвященика, постановив зробити то на его родинї. Кузьма звиняє ся в слїдстві тим, що стрілив лиш не хотячи, бо зранив і себе в ногу. Розправу веде рад. Цибик, вотантами суть радн. Вальтенберґ і Ґут.

— **Дрібні вісти.** Вибір 1 члена Ради повітової в Сяноцї з ґрупи громад міских розписаний на день 16 січня 1908. — З пивниції Пінкаса Лерера вкрадено 100 пар старих кальошів, а 50 пар направлених і приготовлених на продаж, 5 міхів і инші річи. — Кароль Винярский, ученик II кляси ґімназ. втік від о. К. Б., котрому родичі віддали его на виховане. — В Криворівни убив хтось в цїли рабунку 74-лїтну Параску Марусякову. Арештовано підозрiного о той злочин Івана Ґіпенчука recte Марусяка. — В Сопошині жовківского повіта, згоріли дві стодоли зі збіжем. Шкода, в малій части обезпечена, виносить 2000 К.

— **Небезпечні пасажири.** Недавно тому їхав якийсь панок з Берлина до Шарльотенбурга.

лїонів, які він тепер несе, а з котрих що найменше один ему припаде! Цїль его бажань і мрій, з якими він від многих лїт носив ся, вже осягнена, без труду, лиш відважним вчинком.

І знов подивив ся на годинник... Наспіла пора до дїланя. Щоби не стратити анї хвильки, пішов до дверий, вложив ключ в замок, вертає назад і накручує механізм та чує, як серед глухої тишини довкола него колїсцятка приладу зачинають тихо диркати. Тепер вже не сьміє тратити часу, мусить втїкати.

Біжить до дверий і крутить ключем, але стрічає при тім якийсь опір. Зразу тисне поволи, але відтак з цїлої сили і перешкода уступила, але ключ зігнув ся. Чоловік той виймає его осторожно, щоби горішну часть знов випростувати... охриплий крик вирвав ся ему з грудий... борідка від ключа зломила ся.

Станув як закаменїлий і дивить ся стовпом на двері, що стали ся для него непереступною стїною межи сьвітом і розкошами житя, які дає богатство. В голові ему покрутило ся і стратив здібність що небудь подумати. Не чув більше нїчого як лиш бите серця в собі, котре мало ему з грудий не вискочить, а поза собою диркане колїсець приладу годинникового, котрий неумолимо робить свою роботу...

Чоловік обернув ся і вибалушеними очима та з викривленими від страху чертами лиця вдивив ся на цилїндер, з котрого до его уший доходить одностайний шелест і душу его наповняє смертенним страхом, перед котрого мов би якась страшна мара стає уява судьби, яка его не мине.

О тім годі ему й подумати, щоби застановити механїзм, бо знає, що як би лиш до того взяв ся, то в тім хвили викликав би катастрофу. Одиноким виходом позістають лиш двері; але тут стало ся щось, чого би нїхто не повірив, щось непонятного, а як механїк з фаху розуміє він, що треба би бути хиба божевільним, щоби в сїм напрямі чогось сподївати ся.

Хотів би крикнути, але не може голосу добути з себе. Та й на що? Нїхто его не вчує, а як би й вчув, то було би вже й по всему, як би удало ся добути ся до него.

Очи его, шукаючі помочи, спочили на торбі, в котрій мілїони не здалї тепер до нїчого. Як сьмішне і безглузде видає ся ему тепер поняте гроший і цїле то безупинне гоненє за ними. Хотів би рушити ся, та не може. Здає ся ему, як би був прикований до стїни, котра ему тепер служить за підпору, бо він ще ледви може стояти. Як колиб его перла якась непоборима сила, оглядає ся він раз по раз на мідяний цилїндер, в котрім заєдно диркотить і бренить.

Гадає, що вже настала злощасна хвиля, так безконечно довгий здає ся ему той час, від коли стало ся то нещастє в дверях.

Механїчно виймає годинник. Боже великий! Минуло лиш пять мінут а з ними лиш половина тої муки, котру годї видержати. А з якою шаленою скоростию бігає вказівка, що показує секунди!... В такій самій мірі росте в его очах і цилїндер; тепер вже такий великий як стіл, але не перестає розтягати ся і розширяти ся, а ось сягає вже аж до стелї, виповняє всю комнату і готов его задушити... Шість мінут! Тихе диркотанє цилїндра перемінило ся в оглушаючий гук і шум... Сїм мінут! Тепер вже не один цилїндер але множество таких металевих приладів, котрі всї порушають ся і сунуть ся до него а він надармо силує ся відопхати їх від себе. Вісїм мінут! Загуділо та заревіло мов би в справдешнім пеклї. Рої цилїндрів то підносять ся в гору то спадають, шибають собою на всї сторони, скла, якими они позамикані, пукають на дрібні кусні а з них вилїтають банкноти всїлякої вартости, сиплють ся довкола него на землю і робить ся з них гора, котра готова его засипати. Девять мінут! Вже ему байдуже про те, що діє ся довкола него, він дивить ся лиш, як обертає ся вказівка... Нараз замкнув очи, затулив уши обома руками, щоби не чути страшенного гуку від вибуху.. Вже не стогне, лиш хорчить...

— — — — — — — — — — — — —

На другий день знайшли трупа якогось чоловіка, припертого коло незамкнених дверий. Замок в них, судячи по его конструкциї, був отворений докладно підробленим ключем вже по першім легкім потисненю. Прилад в цилїндрі, котрий знатоки розслїдили, показав ся зовсїм нездалий до того, щоби викликати якийсь вибух.

Підпивши собі трохи вина, почув ся так утомлений, що сївши на двірци до вагона, небавком в нім заснув. На хвильку перед виїздом поїзду, увійшло до того самого пересїку, де сидїв задрімавший панок, ще 2 якихсь пасажирів і взяли ся зараз до оригінальної роботи. Один з них засьвітив сірничок і подержав спячому близько очий, а другий почав спячого скоботати пером по лици: але той спав так твердо, що анї не рушив ся. Тепер один з тих пасажирів виймив фляшинку з хльороформом і підсунув спячому під ніс, підчас коли другий острими ножицями вирізав кишенї в штанах. В сусїднім пересїку їхали рівночасно два берлиньскі детективи, Дїцель і Брікнер, котрим оба пасажири впали були вже на двірци в очи і они за помочию зеркал придивляли ся їм, та видїли все, що они роблять. Тимчасом поїзд заїхав на дворець в Шарльотенбурзї, а детективи кинулись тодї на обох злодїїв та вхопили їх за карки. Тепер прийшло до завзятої бійки, підчас котрої одному з тих злодїїв удало ся отворити двері вагона з противної від перона сторони і втечи; его товариша однак схвачено і приведено на полїцию. Тут однак не хотїв він нїчо сказати і треба було, щоби розпізнавча служба поліцийна вислїдила, хто він. Показало ся, що в руки детективів впав дуже небезпечний злодїй, якийсь різник Германн Гераш, котрий вже десять разів сидїв в криміналї і лише що перед кількома днями вийшов з него. Свого спільника не хотїв видати.

— **Еміґрация до Арґентини.** О відносинах в Арґентинї одержало мінїстерство справ внутрішних слїдуючу інформацию: Рік 1906 був безперечно для Арґентини і компаній перевозових успішний завдяки збільшеному зростови еміґрациї до того краю, однак менше успішний випав для еміґрантів. Неврожай кукурудзи, погіршене конюнктур і за велика подаж сил робочих були причиною, що богато еміґрантів попало в нужду. То лихе положене виступило зовсїм виразно з кінцем 1906 р. а в 1907 відносини замість полїпшити ся ще більше погіршили ся. Коли еміґранти не стали доси громадно вертати до Европи, то лиш длятого, що переважній їх части брак фондів на дорогу. Зато зменшила ся дуже значно еміграция. В перших пяти місяцях 1907 р. прибуло до Арґентини около 77.000 еміґрантів, коли минувшого року в тім самім часї число їх дійшло було до 104.000. Рівночасно же покинуло Арґентину 40.000 осіб, так що приріст в дїйстности не виносив більше як 37.000 осіб. В Арґентинї відносини зарібкові полишають богато до бажання. Аґенти заохочуючі до еміґрациї кажуть, що робітник в Арґентинї може без труду заробити 5 пезос (около 11 корон) на день. В дїйстности однак дуже трудно знайти такий заробок.

Пересїчно заробляє ся в Арґентинї половину наведеної суми, а навіть ще менше. Житє же як в містах так і на провінциї дуже подорожіло. Буває дуже часто, що еміґанти підчас побуту в Буенос Айрес, де насамперед мають вишукати собі занятє, видають цїлий привезений з собою запас гроший, а відтак мусять приймати всяку роботу, яку їм надїлить уряд працї і за всяку винагороду. А доля господарів рільних також не лїпша. Цїна землї в Арґентинї пішла так гору, що тепер хотячи купити ґрунт, достаточний до виживленя, мусить еміґрант жертвувати на ту цїль що найменше 7000 пезос (14.000 кор.). Управа же землї для необзнакомленого з тамошними відносинами представляє значні трудности, вимагає витревалости і значних вкладів грошевих. Запримітити також треба, що з причини недостаточної комунїкациї богато кольністів не може продавати своїх продуктів, хиба по так дуже низькій цїнї, яку їм дають аґенти, що визискують то положене. В виду таких відносин не треба занадто вірити приреченям перебуваючих в Европі аґентів.

Телеґрами.

Петербург 9 грудня. Комісия для ненарушимости посольскої радила над справою хорватских послів Супіля і Поповича. Ухвалено, щоби Супіл з причини свого опору супротив президента палати перепросив палату на найблизшім засїданю. Що до Поповича то постановлено предложити палатї виключенє того посла з засїдань палати на 15 днїв.

Петербург 9 грудня. З Тебріс доносять, що в Урмії повторили ся розрухи а закінчили ся вигнанем ґубернатора.

Петербург 9 грудня. (П. А.) Міновий кружляк „Уссуриец" наїхав близько Ревля на підводну скалу; притягнено его до Ревля; в тамошних доках стверджено, що він значно ушкоджений.

Севастополь 9 грудня. На приказ коменданта чорноморскої фльоти віддано під воєнний суд 19 моряків, участників бунту на „Потемкінї", котрі вернули з Румунії.

Париж 9 грудня. Палата ухвалила вчера цїлий буджет 456 голосами против 46 і відрочила ся аж до 17 грудня.

Християнїя 9 грудня. Сейчас скоро лиш наспіла вість о смерти шведского короля, вивішено хоругви спущені до пів щогли на знак жалоби, на королївскім замку, на будинку стортінґа і на инших публичних і приватних будинках. На норвескім дворі заряджено 3-недїльну жалобу.

Штокгольм 9 грудня. Король Ґустав V. виголосив на замку промову до мінїстрів, висших урядників і офіцирів. Славив заслуги помершого короля, увіряв, що буде старати ся сповняти совістно одвічальну задачу і разом з цїлим народом працювати спільно для вітчини. Просив Бога о благословенє для свого правлїня, котрого кличем буде „з народом для вітчини". Коли король скінчив говорити, роздали ся оклики в его честь. Перед замком зібрала ся була величезна товпа людий.

Лїсбона 9 грудня. Поступові десиденти заявляють в мемориялї, що позістають і на дальше приклонниками монархістичної засади.

Лїсбона 9 грудня. Партя відродженя, т. зв. „реґенерадорес", відбула вчера збори, на котрих заявлено, що партия та домагає ся конституцийної запоруки против поліцийної і адміністрацийної самоволї. В рядї принятих резолюций висказано знесенє декретів, виданих против публичної свободи і скликаня кортезів, зазначено конечність оперти ся силою самоволи і насильствам та предложено видати майфест до Портуґальців і до заграницї, в котрім би представлено у відповіднім осьвітленю тепершну ситуацию та відперто закиди піднесені против партиї.

На зборах партиї поступової, на котрих були присутні численні майстри і члени обох палат, пос. Кастро обговорив положенє і звернув ся против підвисшеня цивільної лїсти короля, против способу управильненя трудностий фінансових королївского дому, як також против насильств, яких допускає ся диктатура. Бесїдник зазначив, що невдоволенє росте. — Кілька инших зборів других партий були бурливі.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, **9·20***.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Крaховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).